

Ca să înțeleg Iadul, a trebuit mai întâi să trec prin el

Draft

A fost odată o Floarea-Soarelui și un Zmeu Albastru. Au fost încercați de furtuni, de secetă, au fost despărțiți și duși pe astre diferite, dar nu s-au pierdut niciodată. Floarea-soarelui dădea un interviu la un post de radio. Era pe o planetă unde cuvintele erau verzi. Zmeul Albastru a ascultat-o și, după ce a terminat de vorbit, s-a dus să o cunoască. Din clipa când s-au respirat, cuvintele verzi au prins culorile de taină și au început... Se spune că oamenii care nu își găsesc jumătatea viețuiesc ca niște muribunzi și înviază doar atunci când se întregesc. Câte fantome pe câmpul lui Dumnezeu... Floarea-Soarelui și Zmeul Albastru și-au pus aripile și au început să râdă de noi. Cerul lor e peste tot.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Stau de 45 de minute pe budă, cu laptopul în brațe și nu știu cum să încep. Nu ți-am scris de o veșnicie. Tu mi-ai fi răspuns: „Când iubești... ce este o veșnicie?”.

M-am întors, Zmeu Albastru. Ce aş avea nou să îți povestesc despre Iad? În loc de nas, mi-am pus o ureche și în loc de ureche mi-am pus un nas. Altă perspectivă după ce te săruți cu moartea. Sugestia prietenului meu Salvador.

M-am întors, dar Cerul nu mai e la locul lui. Opțiunea? Iertarea. Iubirea. Când are prea multă libertate, omul, în loc să zboare, își leagă aripile, iar când nu are libertate, zboară în cercul lui limitat închipuindu-și că atinge infinitul.

Să mai crezi în moșul cu barbă sau în clișeu timid de pe icoanele pe sticlă, contraofertă la focul de neînchipuit al gheenei, este ca și când știi că cineva își bate joc de tine, dar accepți statutul de cârpă, neavând altă soluție.

Biserica a devenit un fel de Agenție de PR a lui Dumnezeu, iar Divinitatea, Suprema Divinitate, Marea Divinitate, Mica Divinitate, doar un produs ambalat în staniol ca să atragă atenția și să convingă cu o marjă minimă de eroare. Numai un copil poate să creadă că există Iad, că există Rai, că există Dumnezeu și Moș Crăciun. Numai un copil este cu adevărat nud. Nu vorbesc de sfinți, căci ei sunt o excepție și sunt singurii care s-au vindecat de boală și trăiesc.

În lanul în care ne-am întâlnit, pământul era virgin și Cerul ne-a udat mult cu vise, ținându-ne departe de mal și de dizgrația divină. Poate că una dintre cele mai simple încercări ale vieții a fost să ne pierdem pe noi înșine, să dăm o scurtă vacanță eului, să ne sufocăm și

să ne dăm seama că nici să murim unul fără altul nu putem, căci până și moartea noastră e în doi.

Reîntoarcerea e mai cumplită decât dispariția. Nici odată nu mai găsești drumul ușor. De parcă am făcut un pact dacă să ne păstrăm sau să ne pierdem identitatea. Am ajuns în Iad fără invitație. Cineva m-a împins și în cădere mi-a spus: „Urmează iadul. La intrare nu trebuie să saluți!”. Toate întâlnirile mele importante m-au luat pe nepregătite. Dacă le așteptam, nu mai erau atât de mari. Și ceea ce este amuzant este că toate întâlnirile mele mari au fost căderi. Canalul de scurgere a excrementelor umane, a celor mai inexplicabile și monstruoase părți ale spiritului. Iadul nu seamănă cu un cazan cu foc în care îți pârlești epiderma și nici cu o baie de aburi de sânge în care îți arunci urletele. Iadul este cea mai concretă budă în care mi-a intrat sufletul, locul unde s-a scurs, s-a zbatut, s-a contorsionat toată mizeria din mine.

De Iad te eliberezi doar dacă îl depășești. Și, ca să îl depășești, trebuie să treci mai întâi prin el, să îl accepți. Asumarea Iadului este împăcarea cu Dumnezeu.

Lăsând ființa în haos, o lași de fapt să se transforme în diverse făpturi, să împrumute diferite personalități, chipuri. Cu cât ai mai mult urât în tine, animalul care deschide gura să te înghită este mai scârbos și morbid. Iadul nu m-a eliberat de ceea ce sunt. Iadul mi-a confirmat ceea ce sunt.

Mizeria, scârba, urâtul, minciuna, ipocrizia, duplicitatea, boala sufletului, tot ce este mai groaznic, mai meschin, mai cumplit în ființa mea, hrăneam îndreptându-mă spre nimic. Când urâtul te încolățește nu mai ai discernământ. Urâtul convinge ușor, domină profund și se întinde în ființa ta ca un cancer. Urâtul apare în tine

ca o tumoare a spiritului, ca un crin mucegăit, care duhnește și al cărui miros nu poți să-l mai suporti pentru că te înspăimântă. Nimeni nu poate să curețe crinul din tine. Nimeni în afara ta nu îi cunoaște rădăcinile. Pot fi ancorate în rinichi, în plămâni, în inimă, în retină, în firul de păr, oriunde. Și oricine ar intra din exterior ca să curețe, s-ar pierde.

Ți se pare stupid să vorbim toate astea după o veșnicie? Timpul este inventat doar ca să nu înnebunim. Nu am putut să te iau de mână și să te las să mă însoțești. Am fost ca un ciung. În această experiență nu am avut mâini, nu am avut glas, nu am avut nimic. În fața unei experiențe pentru care nu ești pregătit, poți să îți pierzi mințile. Acum o înțeleg pe bunica atunci când îi cerea lui Dumnezeu doar ceea ce putea să ducă. Ești bine?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

De la excelent în sus. Mulțumesc de întrebare. Sper că și tu ești bine 😊

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Multe puncte de suspensie. Poate că s-au întâmplat tare multe de când nu ne-am văzut sau poate că nu s-a întâmplat nimic. Dacă ar fi să stăm din nou la aceeași masă, să vorbim, să ne privim în ochi, ar fi ca înainte? Suntem mai mult decât ceea ce a fost de neînțeles?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

S-au întâmplat multe, foarte multe 😊

To: zmeul_albastru@yahoo.com

M-am născut din nou.

Draft

Floarea-Soarelui și Zmeul Albastru au crescut nedespărțiți 33 de ani. Zmeul Albastru se ocupa de rădăcini, Floarea-Soarelui de viespi. Împreună și-au desenat un cer și tot ce au trăit sub el a fost real.

După cei 33 de ani, Floarea-Soarelui a plecat de pe câmp. A lipsit o veșnicie, cât o șoptă. Un desen colorat a chemat-o să anime viața unui copil și să prefacă hârtia în sânge, creioanele colorate, în celule vii, imaginile, în vise. În tot acest timp, Zmeul Albastru a început să se usuce. Nu a știut în care poveste să o caute și fără ea a început să își piardă câte un deget, câte un fir de păr, câte o unghie, până ce sufletul aproape că i s-a uscat de dor. Când două suflete se iubesc, Dumnezeu nu toarnă apă doar unuia. Visele nu țin de sete. Doar că, atunci când două suflete se iubesc, în adâncul pământului, acolo unde își întâlnesc rădăcinile, știu adevărul. Pot să se mintă prin cuvinte, dar nu și prin respirație sau prin privire sau prin gând.

Acum Zmeul Albastru locuiește la oraș, într-un loc cu mulți zmei. A plecat de pe câmp în ziua în care Floarea-Soarelui a strănutat și l-a mintit că nu o să mai revină niciodată. Zmeul Albastru a așteptat până ce s-a uscat toate lacrimile de pe obrazul unui nor fără să știe

că, de fapt, Cerul era din carton și că, la un moment dat, Floarea-Soarelui se va întoarce.

Așa s-a întâmplat, cum destinul le șoptise. Când ea s-a întors, Câmpul era gol. Timpul iubirii nu seamănă cu timpul formal. 33 de ani de absență pot fi ori-când 33 de respirații.

Au fost zile întregi când Floarea-Soarelui s-a plimbat prin oraș în speranța că îl va vedea. Zmeul Albastru și-a luat carnet de conducere. Floarea-Soarelui îi zărea mașina parcată când pe trotuarul de vizavi, când pe cel de lângă casă și încerca să-și închipuie ce face el... în timp ce mașina lui... Cu mașina Zmeului Albastru, Floarea-Soarelui avea o relație. Când nu o vedea zile întregi, intra în panică. Se întreba unde îl poartă pe Zmeul Albastru, dacă o să îl mai aducă acasă, dacă o să-l rătăcească, dacă o să îl ducă la o altă casă și o să îl exileze... din astea. Când apărea din nou, își regăsea liniștea, îl simțea aproape. „Îmi lipsește înfinit“, striga mereu Floarea-Soarelui. Știe că Zmeul Albastru, chiar dacă tace, o aude. Când se trezește dimineața, nu mai are cui să zâmbescă. Numai el știa să râdă de fiecare răsărit de-al ei și să se bălăcească în fiecare trezire de-a sa. A stat de foarte multe ori să-i asculte respirația de la câteva zeci de metri de casă. La fereastra lui au apărut alte flori: mușcate, maci, ciuboșica-cucului, numai flori din astea prăpădite care, dacă nu le bagi în seamă o zi și uiți să le uzi, se ofilesc la fereastra ta. Of, Zmeule Albastru, îi este atât de sete măslinului de la intrare și tot mai simte că-i sare inima din loc când se deschide ușa blocului și are

senzația că te vede. Nu-ți povestesc, Zmeu Albastru, când pe stradă vede arătări care-ți seamănă. Aleargă la câțiva metri în spatele lor până ce mici detalii fizice îi confirmă că nu ești tu și se întoarce apoi în lanul ei așteptând. De mii de ori te aude cum o strigi. Se întoarce, dar în spatele ei e gol. Floarea-Soarelui nu va respira fără tine.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Toată noaptea mi-a ars carnea de dorul tău. Am să innebunesc așa.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ce să spun, Hercule... sau Sisif... sau?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu pot fi atât de crud încât să mă răzbun pe tine pentru că nu mi te dai și totuși... o fac mereu. Te vreau a mea. Trăim de atâta timp degeaba. Nu ți-e dor de aer curat? Cât mai ai de gând să respiri mocirlă?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Este atât de frumos ceea ce trăim, încât nici nu îndrăznesc să vorbesc prea tare despre asta, să nu sperii frumusețea. Frumusețea care mă îmbată. Din cauza ei uit cine sunt. Știu doar că te-am găsit și că nu aș vrea să te pierd niciodată. Tot ceea ce trebuie să se întâmple se întâmplă. Să fim doar treji, să primim.

Draft

Lumea se împarte în trei, nu în două. Oamenii care cred că există Iad pentru că l-au trăit profund, oamenii care nu cred că există Iad pentru că nu l-au trăit deloc și oamenii care rămân precauți, distanți, sceptici pentru că, dacă au scăpat în sufletul lor o picătură din apa Iadului, au făcut-o superficial. Căci apa Iadului nu picură. Apa Iadului se revărsă, distruge, devastează. Eu vin din Iad. N-am nevoie să conving pe nimeni.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Mi-e atât de dor de tine și am atâta sete de firească, de curată. Am greșit. Dar cine nu o face. Și oare nu tocmai pentru că am greșit mi-e atâta sete de a face un duș în suflet?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Suntem tare caraghioși când ne certăm. Semănăm cu doi cocoși. Și nici măcar nu ne certăm pe ceva serios. Întotdeauna ne certăm de frică. De frica de a nu ne pierde. Să nu crezi niciodată ce îți spun. Să crezi doar ceea ce simți. Nu întotdeauna vorbele conțin adevăr.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Am trecut de faza în care certurile lăsau în mine urme. Acum sufletul meu e ca un deșert infinit în care, dacă lași urme, le șterge. Am devenit puternic pentru că am conștientizat acest deșert, imensitatea deșertăciunilor

din viața noastră. Trebuie să ai curajul să-l străbați și chiar să mori de sete. Numai așa poți trăi nimic, numai așa îți dai seama că ai o natură duală, trup și suflet, numai așa reușești să cauți adevăratul izvor al vieții. E o cale frumoasă, plină de aventuri, care a fost lăsată de Dumnezeu la îndemâna omului. Așa te iubesc eu pe tine, prin viața mea, prin ființa mea slabă și însetată. Nu vreau nicio grațuitate din partea lui Dumnezeu, vreau să simt nisipur fierbinte pe talpa goală.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Câteva pagini din Scott Fitzgerald și parcă totul e... altfel. Prinzi curaj să deschizi porți. La început totul este frumos. Suntem îndrăgostiți pentru că nu ne cunoaștem. Dacă am ști ce urmează după aceea, am trage cât mai mult de îndrăgosteala asta și nu ne-ar mai interesa deloc să punem întrebări și să așteptăm răspunsuri, am alerga beți, îmbătați de noi înșine fără nevoie de luciditate și adevăr. Noi vrem însă cu orice preț să terminăm cât mai repede cu misterul, crezând că după aceea, în baia de lapte ce urmează, descoperim eternitatea. Și când colo, de cele mai multe ori, întâlnim sfârșitul. Căci oamenii nu au curajul să se arate goi. Le este rușine. De aceea mint. Își ascund cicatricile, rănilor, slăbiciunile, defectele, părțile vulnerabile care dor la o adiere de vânt.

Asta este tot ce avem noi mai de preț. Nu ne este frică să zburăm și să coborâm în Iad împreună. Ne-am lăsat dezgoliți și am avut curajul să trăim tot. De la mângâiere la gândul crimei, de la lacrimi de fericire la sânge. Și când trăiești la cotele astea, nu ai de ce să te mai ascunzi.